

**Г.О. Дорошенко, д-р екон. наук, професор
Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна**

ІННОВАЦІЙНО-ОРІЄНТОВАНА СТРАТЕГІЯ ЯК ШЛЯХ ДО ПІДВИЩЕННЯ ВАРТОСТІ АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА

У статті запропоновано механізм розробки та запровадження інноваційної стратегії відповідно до наявного рівня розвитку інноваційного потенціалу та цілей вартісно-орієнтованого підприємства. Управління вартістю виступає не лише ціллю та пріоритетом, а й інструментом контролю ефективності стратегії інноваційного розвитку, що використовується. Весь процес реалізації інноваційної стратегії, методи, прийому повинні базуватися на ключових показниках, що відображають зміни вартості акціонерного товариства.

Зроблено висновок про необхідність формування інноваційної стратегії, що спирається на такі орієнтири як науково-технічний рівень виробництва; ринкова стратегія підприємства, темпи оновлення продукції, наявність та стан нематеріальних активів, рівень кваліфікації персоналу підприємства та ефективність використання капіталу, що в цілому характеризує інноваційний потенціал.

Ключові слова: *інновації, стратегії, вартість акціонерного товариства, інноваційний потенціал, конкурентоспроможність, розвиток.*

Постановка проблеми. Складність умов розвитку вітчизняної економіки, що зумовлена як внутрішніми (технологічна відсталість, низький рівень технічного забезпечення виробничої промислової бази, недостатня фінансова підтримка науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт з боку держави, дефіцит власних фінансових ресурсів) так і зовнішніми чинниками (глобальна конкуренція, лібералізація зовнішньоекономічної діяльності), ставить інноваційний розвиток на головні позиції в забезпеченні підвищення вартості як окремих підприємств та господарчих комплексів. У сучасному світі оцінювати рівень розвитку інноваційної системи прийнято через інтегральну оцінку її стану. Успіхи України як країни учасниці багатьох міжнародних організацій і об'єднань постійно моніторяться кількома міжнародними рейтингами, що надають оцінку інноваційному потенціалу; можливості

отримати освіту та професійно реалізуватися в країні; людській, техніко-технологічній та інноваційній конкурентоспроможності. Найчастіше порівняння країн у площині економічного зростання, впровадження та ефективності інновацій здійснюється через GlobalCompetitivenessIndex, GlobalInnovationIndex, DoingBusinessIndex. Аналіз основних міжнародних рейтингів за 2017 р. свідчить, що лише за GlobalInnovationIndex Україна дещо покращила свої позиції. За іншими рейтингами бачимо наростаюче відставання вітчизняної економіки від розвинутих країн. Цей розвив «шляхом гонки за лідером» мінімізувати не вдається. Тому необхідно формувати стратегію провику як на загальнодержавному так і на мікрорівні. Наша країна має достатньо високий освітньо-науковий рівень населення, що здатен генерувати велику кількість ідей та ноу-хау. Але на етапі впровадження цих винаходів виникають перепони, пов'язані з нормативним, фінансовим та інституційним забезпеченням такої діяльності. З іншого боку підприємства зацікавлені у використанні інновацій, але не як абсолютної ідеї, а як фактору що веде до підвищення вартості бізнесу. Вартість бізнесу у останні роки розглядається як основна концепція, що дозволяє врахувати усі досягнення підприємства, а також вплив екзогенних факторів. Тому саме підвищення ринкової вартості компанії та її акцій прийнято вважати основним критерієм за яким приймаються управлінські рішення. А правильне рішення щодо реалізації інновації може істотно вплинути на підвищення вартості акціонерного товариства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Враховуючи велике практичне значення оцінки вартості акціонерного товариства це питання є центром теоретичних і практичних досліджень: В. Бочарова, Т. Момот, А. Шатракова і багатьох інших. Так само і тема стимулювання інноваційного розвитку стала класичною і їй присвячує праці значна кількість як вітчизняних так і іноземних науковців. Починаючи з досліджень Й Шумпетера, Ф Шерер, Б. Санто, Б. Твісс, що були націлені на визначення базових дефініцій та побудови взаємозв'язків у механізмі стимулювання економічного зростання за рахунок інноваційного стимулювання до сучасних вітчизняних дослідників, які концентрують увагу на проблемах впливу кризи, браку фінансування, пільг, світових тенденцій, інших факторів на вибір інноваційної стратегії: В.М. Геєц, Ю. Бажал, Ж. Говоруха, І. Зятковський тощо.

Проте поза полем зору часто залишається інноваційна спрямованість розвитку вітчизняних акціонерних товариств, яка, спираючись на наявні ресурси та можливості, сприятиме зростанню їхньої вартості.

Формулювання цілей статті. Обґрунтування вибору типу інноваційної стратегії, залежно від досягнутого рівня інноваційного потенціалу та зовнішнього середовища акціонерного товариства, з метою забезпечення підвищення його вартості.

Виклад основного матеріалу дослідження. Варто зазначити, що пріоритети інноваційного розвитку підприємств мають бути узгоджені і взаємопов'язані із пріоритетами загальнодержавного розвитку на основі інновацій. Так у ст.7 Закону України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» Верховна Рада України проголошує, що особливий пріоритет України становить гармонійний розвиток людського потенціалу, економіки і природного середовища [1]. Таким чином, основним пріоритетом розвитку підприємств на основі інновацій є розвиток їхнього інтелектуального ресурсу, так як саме людина з її знаннями, інтелектуальними здібностями, навичками, розумовим досвідом, постійним самовдосконаленням спроможна запроваджувати інноваційні технології і проекти. Як зазначає Геєць В., Гальчинський А., та інші значення знання в розвитку економіки зростає, випереджаючи при цьому, важливість виробничих засобів та природних ресурсів [2, с. 188]. У сучасній економіці, за оцінкою Світового банку, фізичний капітал формує 16 % загального обсягу багатства кожної держави, природний – 20 %, а людський – 64 %. В таких державах, як Німеччина і Японія питома вага людського капіталу складає до 80 % національного багатства [2, с. 188]. Отже, це дозволяє зробити висновок стосовно того, що безпосередньо інтелектуальний ресурс, який складає основу інноваційної діяльності, зумовлює збільшення обсягів виробництва і збуту продукції, і відповідно, сприяє росту вартості підприємств, які його ефективно застосовують.

При цьому пріоритетність напрямків інноваційної діяльності підприємств варто розподілити на три рівні відповідно до тривалості (періоду) інноваційної діяльності. Пріоритети інноваційного розвитку підприємств мають складатися з таких рівнів.

1 рівень – стратегічний – пріоритети, що спрямовані на довгострокову перспективу (понад 5 років), які сформовано з урахуванням перспективних напрямів розвитку науки і техніки, що є найбільш важливими для забезпечення росту вартості підприємств. До них слід віднести формування такої інноваційної системи, що здатна самостійно генерувати нові знання (науку), або їх набувати та впроваджувати у господарську діяльність.

2 рівень – тактичний – пріоритети, спрямовані на середньострокову перспективу (1-5 років), і мають на меті формування портфелю

інноваційних проектів, реалізація яких забезпечує оптимізацію фінансових потоків підприємства і сприяє збільшенню вартості його капіталу.

3 рівень – оперативний – пріоритети, орієнтовані на короткострокову перспективу (до 1 року). Ці пріоритети можна визначити в межах кожного виду діяльності або центру відповідальності. Пріоритетною підтримкою мають користуватися ті проекти, які мають власну базу для здійснення науково-дослідних, науково-технічних і експериментальних робіт та відповідний науковий (трудовий) потенціал.

Існує певна відповідність між пріоритетами, що реалізуються та проектами підприємства. Останні залежно від масштабності прийнято поділяти на:

- Супер високотехнологічні проекти створюють для підприємств «блакитні океани», виводять його у сфери з мінімальною конкуренцією, формують довгострокові прориви і відповідно надають можливість отримувати прибуток протягом довгого періоду часу;

- Високотехнологічні проекти формують в організації підґрунтя для довгостроково очікування прибутку, але не виводять її на новий рівень інноваційності;

- Середньотехнологічні проекти дозволять організації вирішувати певні інноваційні задачі, знижують вплив ринкових ризиків, але не гарантують зростання у майбутньому;

- Низькотехнологічні проекти – мають короткий життєвий цикл, невеликий бюджет, реалізуються у поточному періоді, формують короткостроковий прибуток [3].

Таким чином, кожне успішне підприємство реалізує певні інноваційні проекти і повинно формувати стратегію, орієнтуючись на підвищення конкурентоспроможності, ефективності функціонування, вартості бізнесу, виходячи з власного напрямку розвитку та стану зовнішнього середовища. Загальні і інноваційні цілі повинні гармонувати між собою. Стратегічні плани повинні бути розроблені так, щоб не тільки залишатися цілісними протягом тривалих періодів часу, але і бути достатньо гнучкими, щоб при необхідності можна було здійснити їх модифікацію і переорієнтацію.

З вибором стратегії пов'язана розробка планів проведення досліджень, розробок та інших форм інноваційної діяльності, залучення коштів для їхньої реалізації, проведення певної перебудови організаційної структури в поєднанні з поточними виробничими процесами. Інноваційні зміни необхідно поєднувати з життєвими циклами підприємства, товарів, технологій.

Процес обґрунтування і розробки інноваційної стратегії підприємства прямо пов'язано з управлінням змінами і його підприємницькою поведінкою. У зв'язку з цим останніми роками на провідних підприємствах стала активно застосовуватися інноваційна модель підприємництва, що передбачає формування окремих підрозділів, що здійснюють R&D (Research and Development) – проекти. Застосування R&D-проектів у діяльності акціонерних товариств дозволяє останнім вирішити питання – підтримки виробництва, впровадження нової техніки та технології, захисту інформації та окремих об'єктів, дотримання стандартів та забезпечення екологічної безпеки, зниження собівартості продукції, що виготовляється, використання та продаж продукту інтелектуальної власності; підвищення вартості або створення нового бізнесу.

Сфера застосування R&D-проектів дуже широка і включає: створення комплексних технологій, які вимагають спеціальних знань та досвіду, формування проектів з високим рівнем невизначеності, що вимагає додаткового пошуку інформації та досліджень; врахування можливості чи загрози появи на ринку новітніх технологій, що здійснять прорив у сфері інтересів цієї організації. Крім того, команда R&D-проекту може працювати як для забезпечення інтересів власної організації, так і для сторонніх замовників. Що дозволяє перетворити центри R&D у фронт-центри, що формують прибуток організації. Успішна реалізація R&D-проектів може змінити стратегію підприємства і перетворити його на EPC-підприємства (engineering, procurement, construction) [3].

Подібну конкурентоздатну модель підприємницької діяльності характеризують невеликі підрозділи, укомплектовані висококваліфікованими фахівцями:

- невелике число рівнів управління;
- структура, заснована на інноваційних перевагах фахівців;
- технологічні процеси, орієнтовані на запити споживачів і т. д;
- сучасна високотехнологічна виробнича база.

Але такі підрозділи не є обов'язковим елементом організаційної структури інноваційно-активних підприємств. У рамках інноваційної стратегії можуть застосовуватися і інші форми. Розробка інноваційної стратегії - це комплекс рішень, спрямованих на реорганізацію підприємства з метою його ефективного функціонування в нових умовах та збільшення його ринкової вартості. Формування інноваційної стратегії прийнято розглядати як органічну сукупність наступних процесів:

На першому етапі відбувається процес оцінки рівня конкурентоспроможності підприємства та його цільових орієнтирів

розвитку. На цьому етапі можуть використовуватися стандартні методики оцінки конкурентоспроможності підприємства.

На другому етапі відбувається процес вибору інноваційних пріоритетів. Інноваційні пріоритети мають важливе значення для процесу реалізації інноваційної стратегії, так як рішення щодо надання певному напрямку інноваційної діяльності пріоритетного статусу зумовлює потребу у виконанні певних дій – формування ресурсного забезпечення, підготовка кадрів, тощо.

На третьому етапі визначається інноваційний потенціал, який виступає ключовою здатністю до реалізації інноваційних технологій і виробництва інноваційної продукції. Інноваційний потенціал підприємства є сукупністю різного роду ресурсів необхідних і достатніх для здійснення в необхідних масштабах інноваційної діяльності із заданими критеріями її ефективності. Крім технічного потенціалу прийнято виділити управлінський потенціал (можливість керівників використовувати технології та методи управління, що сприяють зростанню вартості підприємства) трудовий, фінансовий потенціал тощо.

Всі ці види потенціалу не тільки взаємозв'язані, але і взаємозалежні. Інноваційний потенціал необхідно формувати і розвивати цілеспрямовано, виходячи із стратегії інноваційного розвитку підприємства. Оцінка конкурентної позиції підприємств залежно від рівня використання ним інноваційного потенціалу можемо представити як можливість прогресивного або регресивного руху між чотирма основними позиціями: реалізований інноваційний потенціал, частково реалізований інноваційний потенціал, нереалізований інноваційний потенціал, невиявлений або згаслий інноваційний потенціал. Остання позиція є найбільш проблематичною, так як вимагає додаткових зусиль стосовно пошуку інноваційних можливостей, трансформації свідомості і поглядів на процес інноваційної діяльності, як напрямку підвищення вартості підприємства.

На четвертому етапі, шляхом побудови «дерева цілей» розвитку підприємств, формується система підцілей, яка характеризує економічні потреби підприємства і механізм їх задоволення з точки зору внутрішнього і зовнішнього середовища. Якщо акціонерне товариство сповідує вартісно-орієнтовану філософію, тоді формування системи цілей відбувається залежно від рівня досягнутого інноваційного потенціалу.

Стратегічними цілями для підприємств із низьким рівнем інноваційного потенціалу є формування системи відносин у інноваційній сфері та реструктуризація інноваційної діяльності, тобто формування відчуття потреби у здійсненні інноваційної діяльності, що відповідатиме викликам сьогодення і майбутнього. Для підприємств із середнім рівнем

інноваційного потенціалу стратегічною ціллю є накопичення та розвиток інноваційного потенціалу. Підприємства, які мають високий рівень інноваційного потенціалу мають забезпечити досягнення стратегічних цілей щодо підвищення його рівня і здійсненні впливу на формування інноваційного ринку. Кожній групі стратегічних цілей відповідають цілі нижчого порядку, таким чином формується ієрархічна структура цілей, що спрямована на підвищення вартості підприємства.

На п'ятому етапі здійснюються вибір та реалізація інноваційної стратегії. У широкому значенні стратегія підприємства це довгостроковий план досягнення мети його розвитку, з урахуванням можливих змін зовнішнього середовища.

Розробки інновацій і їх упровадження займають досить великий проміжок часу і вимагають додаткових витрат, а швидкі зміни в зовнішньому середовищі роблять інновації зоною особливих ризиків, і комерційні успіхи можуть бути значно нижче очікуваних.

Чітко сформульована стратегія важлива для просування новацій. Все більше число підприємств визнає необхідність стратегічного планування і активно впроваджує його [4].

Стратегічне планування переслідує дві основні цілі:

1. Ефективний розподіл і використання ресурсів. Це так звана «внутрішня стратегія». Планується використання обмежених ресурсів, таких, як капітал, технології, люди. Крім того, здійснюється придбання підприємств в нових галузях, вихід з небажаних галузей, підбір ефективного «портфеля» підприємств.

2. Адаптація до зовнішнього середовища. Ставиться задача забезпечити ефективне пристосування до зміни зовнішніх чинників (економічні зміни, політичні чинники, демографічна ситуація й ін.).

Будь-яка стратегія є інструментом досягнення інноваційних цілей. Таким чином, вибір стратегії є запорукою успіху інноваційної діяльності, а різноманіття інноваційних стратегій визначається впливом факторів внутрішнього та зовнішнього середовища підприємства.

Не маючи можливості реалізувати в повному ступені інноваційний потенціал відповідно до обраної стратегії, підприємство, втрачає конкурентну позицію, що зумовлює зниження його конкурентоздатності та вартості.

Як зазначалося вище, різний рівень диференціації у рівнях розвитку підприємств потребує індивідуалізації підходів до вибору їхньої інноваційної стратегії з урахуванням рівнів розвитку інноваційного потенціалу.

Важливе значення в цьому випадку має рівень кореляції між інноваційним потенціалом і рівнем конкурентоздатності. Якщо має місце високий рівень кореляції між даними показниками, то підприємство не буде конкурентоздатним за умови неефективної реалізації інноваційного потенціалу, якщо навпаки – конкурентоспроможність підприємства буде досягнута за рахунок інших складових виробничого та збутового процесів.

З цією метою пропонується підприємствам обрати наступні види стратегій:

1. Стратегію підвищення інноваційного потенціалу підприємства пропонуємо визначити як множину запланованих заходів, що спрямовані на активізацію інноваційної діяльності на підприємстві, забезпечення інноваційних потреб необхідними ресурсами. Ця стратегія повинна бути спрямована на розробку і впровадження новітніх прогресивних технологій, нових видів продукції і новітніх форм організації та управління для досягнення конкурентних переваг з метою підвищення вартості бізнесу.

2. Стратегією підсилення ефективності реалізації інноваційного потенціалу підприємства передбачено ефективне використання такої конкурентної переваги як інноваційний потенціал, розвиток тих видів діяльності, де підприємству притаманні сильні конкурентні позиції порівняно з іншими, що забезпечить можливість досягти конкурентоспроможності та зростання вартості підприємства.

3. Стратегію розвитку інноваційного потенціалу підприємства слід реалізовувати на основі реалізації комплексу заходів, що спрямовані на інноваційне оновлення. Такі заходи мають на меті побудову ефективної системи взаємодії персоналу, власників, виробничих можливостей, наукового потенціалу, зовнішнього середовища, щодо розвитку інноваційних процесів. Поштовх для впровадження стратегії розвитку інноваційного потенціалу створюють результати фундаментальних наукових досліджень, застосування зарубіжного досвіду в сфері технології і організації виробництва, сучасних форм господарювання.

4. Стратегією формування інноваційного потенціалу передбачено реалізацію системи запланованих заходів, що спрямовані на оцінку рівня інноваційного потенціалу або формування стабілізаційних інноваційних процесів на підприємстві через структурні трансформації. Реалізація стратегії передбачає здійснення структурної перебудови інноваційної діяльності підприємства, вихід за межі ніші з наукоємною продукцією. Характерною властивістю реструктуризації інноваційної діяльності підприємства є керований процес структурних трансформацій, завдяки чому відбувається зміна ролі та значення окремих напрямів виробничо-збутової діяльності, оптимізація територіального розміщення структурних

підрозділів, зміна технологій і організації виробництва, масштабів і напрямків інвестування.

Інфраструктура реалізації інноваційної стратегії передбачає створення і функціонування комплексу заходів, що сприяють розвитку і підтримці всіх стадій інноваційного процесу.

Важливим аспектом інноваційної стратегії підприємства повинно бути обґрунтування необхідності ухвалення нових технологічних рішень, що ускладнюється через труднощі з процесом вибору виробничої технології в умовах її динамічного розвитку і старіння; наявність дилеми – чи закупити технології на ринку чи здійснити власні технологічні розробки, і якщо останні успішно завершені - реалізовувати їх на ринку або використовувати самостійно.

Таким чином, можна сказати, що інноваційна стратегія підприємства тісним чином пов'язана з виробничою стратегією, а також залежить від управлінської, збутової, фінансової, амортизаційної політики, HR-менеджменту і безлічі інших чинників.

На останньому етапі відбувається оцінка впливу обраної інноваційної стратегії на зростання вартості підприємства, яка надає можливість здійснити оцінку рівня ефективності, визначити недоліки у її запровадженні і надає можливість їх усунення в перспективі.

Висновки. Інноваційно-орієнтована стратегія є визнаним радикальним засобом досягнення цілей організації в умовах високого рівня невизначеності очікуваних результатів і інвестиційних ризиків. Чітко сформульована стратегія важлива для просування нововведень. Виграє той, хто швидше за всіх відреагує на зміни і вчасно вводить необхідні інновації (продукт, технологію або процес). Без них неможливо забезпечити зростання продуктивності праці і створити умови для ефективного розвитку підприємства. Інновації є основою підвищення якості і забезпечення конкурентоспроможності продукції, яка випускається, що безпосередньо впливає на прибутковість діяльності і є основним напрямом забезпечення стабільності, а у багатьох випадках і збільшення вартості капіталу підприємства. Враховуючи велике теоретичне і практичне значення виявленого зв'язку між типом інноваційної стратегії та зростанням вартості акціонерного товариства подальшого дослідження вимагають питання побудови системи показників, що дозволять всебічно оцінити такий взаємозв'язок.

Бібліографічний список: 1. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від 08.09.2011. – № 3715–VI. URL:<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>. 2. Інноваційна стратегія

українських реформ. А. Гальчинський, В. Геєць, А. Кінах, В. Семиноженко. – К.: Знання, 2012. – 336 с. 3. Г.О. Дорошенко R&D-проекти як спосіб провадження інноваційної діяльності на підприємстві. – URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=6382>. 4. Ілляшенко С.М. Інновації і маркетинг – рушійні сили економічного розвитку: монографія. – Суми: ТОВ «Друкарський дім «Папірус», 2012. – 536 с. 5. Бочаров В.В. Управление стоимостью бизнеса: учебное пособие. – СПб.: Изд-во СПб. – ГУЭФ., 2009. – 124 с. 6. Момот Т.В. Вартісно-орієнтоване корпоративне управління: від теорії до практичного впровадження: монографія. – Харків: ХНАМГ, 2006. – 380 с. 7. Семенюк О.М. Необхідність формування інноваційної стратегії розвитку промислових підприємств. – Економічний форум. – 2013. – № 3. – С. 139-144. 8. Шумпетер Й. Теория экономического развития. – М.: Директ медиа Паблшинг, 2008. – 401 с. 9. Sherer F. Market Structure and the Employment of Scientist and Engineers. American Economic review. – 1967. – № 57. – P. 524-531. 10. Санто Б. Инновация как средство экономического развития. – М.: Прогресс, 1990. – 296 с. 11. Твисс Б. Управление научно-техническими нововведениями. – М.: Экономика, 1989. – 271 с. 12. Геєць В.М. Суспільство, держава, економіка: феноменологія взаємодії та розвитку: наук. доповідь. – К.: Ін - т екон. та прогнозув., 2009. – 864 с. 13. Бажал Ю.М. Інноваційний розвиток економіки та напрямки його прискорення: наук. доповідь. – К.: Ін-т екон. прогнозування, 2002. – 80 с. 14. Говоруха Ж. Питання розвитку інноваційної діяльності підприємств України. Актуальні проблеми економіки, 2007. – № 8. – С. 107–115. 15. Зятковський І.В. Державна підтримка нових форм інноваційної діяльності промислових підприємств: організаційні та фінансові аспекти. Актуальні проблеми економіки, 2007. – № об. – С. 73–82.

А.А. Дорошенко **Инновационно-ориентированная стратегия как путь к повышению стоимости акционерного общества.** В статье предложен механизм разработки и внедрения инновационной стратегии в соответствии с существующим уровнем развития инновационного потенциала и целей стоимостно-ориентированного предприятия. Управление стоимостью выступает не только целью и приоритетом, но и инструментом контроля эффективности используемой стратегии инновационного развития. Весь процесс реализации инновационной стратегии, методы, приемы должны базироваться на ключевых показателях, отражающих изменения стоимости акционерного общества.

Сделан вывод о необходимости формировании инновационной стратегии, опирающейся на такие ориентиры как научно-технический

уровень производства; рыночная стратегии предприятия, темпы обновления продукции, наличие и состояние нематериальных активов, уровень квалификации персонала предприятия и эффективность использования капитала, что в целом характеризует инновационный потенциал.

Ключевые слова: инновации, стратегии, стоимость акционерного общества, инновационный потенциал, конкурентоспособность, развитие.

Doroshenko G.O. Innovative strategy as a way to increase the value of a joint-stock company. The article proposes a mechanism for the development and implementation of an innovation strategy in accordance with the existing level of development of innovation potential and goals of the value-oriented enterprise. Cost management is not only a goal and a priority, but also a tool for monitoring the effectiveness of the innovative development strategy that is being used. The entire process of implementing an innovation strategy, methods, and admission should be based on key indicators reflecting changes in the value of a joint stock company.

The purpose of the article is to justify the choice of the type of innovation strategy, depending on the level of innovation potential and the external environment of the joint-stock company, in order to increase its value.

The conclusion is made on the necessity of forming an innovation strategy, based on such guidelines as the scientific and technical level of production; the market strategy of the enterprise, the rate of product renewal, the availability and condition of intangible assets, the level of qualification of the personnel of the enterprise and the efficiency of the use of capital, which in general characterizes the innovative potential. Innovation-oriented strategy is a recognized radical means of achieving the goals of the organization in a high level of uncertainty of expected results and investment risks. The choice of the strategy involves the development of plans for research, development and other forms of innovation, raising funds for their implementation, a certain restructuring of the organizational structure in conjunction with current production processes. Taking into account the great theoretical and practical significance of the revealed relationship between the type of innovation strategy and the increase in the value of a joint-stock company, further research requires the development of a system of indicators that will comprehensively assess such interconnection.

Key words: innovations, strategies, cost of a joint-stock company, innovative potential, competitiveness and development.

Стаття надійшла до редакції: 07.03.2018 р